

BÁRA
VOTÍKOVÁ
ТВОСНН
ЏИИИК

Bára Votíková: Trochu jinak

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Bára Votíková
Bára Votíková: Trochu jinak – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

***Pro všechny,
kteří mají
odvahu dělat věci
trochu jinak...***

***Ale hlavně
pro všechny.***

OBSAH

ÚVODNÍ	7
1. kapitola	
DĚTSTVÍ	11
2. kapitola	
MEET THE FAM	29
3. kapitola	
ŠKOLA	39
4. kapitola	
ALE CO DÁL?	63
5. kapitola	
I'M JUST A DREAAAMER	75
6. kapitola	
FOTBAL	99
Ze života fotbalistky	107
Červen 2018	112
Srpen 2018	113
Září 2018	114
Listopad 2018	115
Březen 2019	132
Reprezentace	134

7. kapitola

PROKRASTINACE	137
----------------------	------------

8. kapitola

YOUTUBE ANEB „TY INTERNETY“	151
Mé začátky	152
Ze života influencera	163
Proces	166
Úspěch	168
Výdělky	170

9. kapitola

JE TO HLAVNĚ O TOBĚ	177
----------------------------	------------

10. kapitola

FANOUŠCI, SLÁVA A VLIV	205
-------------------------------	------------

ZÁVĚREČNÁ	217
------------------	------------

25 věcí, které jste o mně nevěděli	222
------------------------------------	-----

ÚVODNÍ

Ahoj všichni, tady Bára. A... ty vole! Já napsala knížku. Jéžíšku! Já fakt napsala knížku!

Myslela jsem, že autobiografie – nebo jak tohle celé pojmenovat – lidé píšou na konci své veleúspěšné kariéry, kdy sdělí svůj životní příběh, který se čtenáři zamává jako Morris s packou krále Jelimána. Tohle není ten typ knížky. Není mi devadesát, abych mohla sepsat srdceryvný životopis. Je to spíš ohlédnutí za vším, co se v mém životě zatím stalo a co mě to naučilo.

Některé příběhy vás možná pobaví, třeba jako ten, když jsem musela rodičům ukrást peníze na Postinor. Některé vás možná zasáhnou – jako když jsem málem byla odvezena do Maroka proti své vůli. Sranda. Ani jeden z těchto příběhů v téhle knize není, ale skutečně se staly.

V každé kapitole se dozvíte pár věcí, které mě dělají mnou. Celkově jich napočítáte 22 a je to pro mě zatím nejdůležitějších 22 věcí, které jsem se naučila za svých 22 let. Vlastně jsou dost obyčejné, ale jsou to věci, které ze mě dělají šťastného člověka.

At' už jsem cokoli. At' už jsem třeba TA fotbalistka...
Nebo TA youtuberka. Jsem hlavně obyčejná holka.
Docela tuctovka. Miluju svou rodinu a přátele (některé víc a některé míň). Miluju to, co dělám. Většinou miluju toho, koho dělám. Was it too much? Upila bych se „fletvajtem“ se sójovým mlékem z Costa Coffee. Miluju dovolený. Mám neustále neupravené nehty a vlasy. Návštěvu kadeřníka plánuju v průměru čtyři měsíce.

Dokážu zkouknout celý seriál během pár dní. Chtěla bych se naučit backflip, ale mám strach, že si rozrazím hlavu. V Ikea si hraju, že ty krásně vydekorované místnůstky jsou můj dům. Všude chodím pozdě. Neustále mi padá telefon na zem. Když se dělím o jídlo, tvářím se, že mi to nevadí, přitom ale ten živočich ve mně řve! Když si dám sklenku se svojí nejlepší kamarádkou, jsou z nás zrazu psycholožky, socioložky a filozofky. Ráda tančím, i když to neumím. Zpívám si před zrcadlem a přebírám ceny Grammy. Vyhýbám se sladkostem a chipsům kvůli záchvatům přejídání. A tak dále a tak dále.

A o takových obyčejných věcech jsem před několika lety začala natáčet videa, což můj život udělalo tak trochu jiným. Možná neobyčejným. Do toho si kopu do míče, oblékám dres Slavie a národního týmu. Jsem teď prostě TA HOLKA Z INTERNETU, KTERÁ HRAJE FOTBAL.

Tahle holka měla kdysi dávno od života velké očekávání. Také měla spoustu trápení, jako každý dospívající člověk. A já bych jí přála, aby měla možnost si tuhle knížku přečíst pro její klid, že všechno bude daleko lepší, než by vůbec čekala...

Doufám, že pro vás tahle knížka a tento příběh budou inspirací a že se u čtení budete dobře bavit. A pokud ne, tak to nikomu neříkejte! Prosím...

1. KAPITOLA

DĚTSTVÍ

Vždycky jsem byla trochu jiná. Trochu jiná než ostatní holky kolem. Místo toho, abych strojila panenky do šatiček, trhala jsem jim hlavy. Neměla jsem Barbie, zato jsem měla svoji figurku Action Mana, což byl můj oblíbený animovaný seriál na Jetixu o superhrdinovi, který zachraňuje svět. Lítala jsem po lesích s kluky ve vojenském oblečení, s taškou plnou granátů, vysílaček a kuliček. V ruce klacek, který nebyl jen ledajaký kus dřeva, ale samopal M16. A na hlavě čepici, kterou si můj děda přinesl z vojny. Rozhodně žádná princezna.

Milovala jsem kreslení a několik let jsem dokonce chodila do výtvarného kroužku. Na tom by nebylo nic divného. Jenže jediné, co jsem chtěla kreslit, jsem byla velká já ve vojenském oblečení a se služebním psem

u nohy. Pak také válka, schémata zbraní, vojenská auta, strategie postupu mého vojska v případě napadení nepřítelem a další běžné dívčí věci.

Zejména v předškolních letech byly mé výtvarné počiny pro paní učitelky lehce znepokojivé, rodiče však na to byli zvyklí. Prostě normálka. Když se mě máma snažila nacpat do kytičkovaných šatiček nebo sukně, ztropila jsem hysterickou scénu, že to nosit nebudu, a odmítala jsem v TOMHLE kamkoli jít. A když máma párkrát zvítězila, zastrkovala jsem si lem sukně mezi stehna tak, aby to vypadalo, že mám kraťasy. Copak je to za vojáka v kytičkovaný sukni?!

„MÁMO! DEJ MI TY DŽÍNOVÝ KRAĚASY A KHAKI TRIKO S TOUTO VOJENSKOU HVĚZDOU – NEBO NA ŽÁDNEJ ZÁPIS DO ŠKOLY NEJDU!“

Ach jo. Maminka ze mne byla asi nešťastná. Chudinka moje milovaná. Můj pokoj byl plný autíček, samopalů a plakátů Milana Baroše nebo Vojty Kotka, vymalovaný namodro, protože khaki mi nedovolili. S tátou jsme po sobě stříleli s kuličkovkou v obýváku a ničili, co se dalo, když jsem po něm skákala jako vlčák ze seriálu Komisař

Rex (musela jsem napodobit všechny své oblíbené scény ze zhlédnutých děl).

K večeři jsem chtěla jíst zásadně jen housky se salámem, které mi mamka s láskou připravovala a tatka mi je záviděl. Ostatní jídlo jsem jedla nejraději z misky ze země přímo v mojí psí boudě, což bylo pod stolem u televize, kde jsem také ráda usínala a tatka mě odtud musel na noc lovit, aby mě přenesl do postele.

Od našich jsem vyžadovala, aby mi dávali rozkazy – jako k noze nebo přines. Vzhledem k mé hyperaktivitě jim to přišlo výhodné, takže psí příběh hráli ochotně se mnou. Navíc byli nejspíš daleko šťastnější, když jsem si hrála na psa Rexe, než když jsem chodila po zahradě v roli

Arnolda Schwarzeneggera z filmu Predátor a napjatě a nebojácně sledovala okolí, jestli někde ten zatracený predátor náhodou nevyskočí a nebude chtít některému členu mé rodiny ustřelit hlavu...

Jako vojákovi se mi asi nejvíce věnoval děda. Bral mě na špionážní výpravy po lesích a sledovali jsme imaginární nepřátele, protože třetí světová prostě může začít kdykoli a kdekoli! Nemáte zač. Bezpečnost vlasti na prvním místě! Děda mi taky pořídil mou první opravdickou kuličkovku se zásobníkem, když jsme byli na dovolené v Chorvatsku. Museli jsme to chvíli tajit před mamkou. Ta z toho – překvapivě – nebyla úplně odvařená, především po nešťastném incidentu, kdy mě načapala ve vaně s pěnou na holení na obličejí a starou žiletkou a já předstírala, že si holím vousy...

„BÁRO, JÁ TI BRZO ZAKÁŽU SE S TĚMA KLUKAMA BAVIT!“

Že mi děda kupoval fotbalové dresy na pouti, na to už byla zvyklá, ale zbraň? Po tom, co jsem si poprvé oholila knírek? To už byl další level! Dostala se přes to ale rychle, protože mi každé Vánoce Ježíšek naděloval maskáčové věci, brokovnice, náboje a další součásti výzbroje. Na nepřítel jsem dokonale připravená!

Můj první odchytný zápas... nebo spíš odstátý

A navíc mi teď přibyla jizva na čele, to dodá mému vzhledu válečníka teprve šťávu! To jsme tehdy zrovna byly se sestřenkou paleontoložky a pracovaly na objevení kostry dinosaura na zahradě. Vykopávaly jsme ji ale kladivy, která nám děda bezstarostně půjčil ze své dílny. On byl vždycky náš partner in crime! Naše mamky byly spokojené, že si hezky hrajeme – sice s kladivem, ale hrajeme – a neotravujeme je při jejich odpoledním šálku kávy. Ještě kolem nás prošly a vymyslely si pro nás pohádku, že jestli vykopeme dostatečně velkou díru, můžeme se dostat do Číny. Nevím, čím si to kafe stříkly, ale s teorií o Číně to nejspíš bylo něco silnějšího než griotka.

No a co se asi tak může stát, když sedí dvě děti s kladivy na metr od sebe a tlučou jimi do země? Jedno z nich

přijde k úrazu. Tentokrát jsem to byla já, když mi Káťa v zápalu práce rozsekla čelo. Prásk a mám ji tam! Jsem uhozená a ke všemu kladivem – tomu říkám pořádněj válečnéj šrám. Sestřenka zděšeně odběhla v domnění, že mě zabila, ale já povstala jako válečný hrdina a šla se s krvavou hlavou pochlubit všem dospělým na dvorku. Bohužel nedošlo na šití. Paní doktorka mi ránu jen přelepila náplastí, což mi přišlo v té době dost líto, že jsem přišla o pár stehů uprostřed čela.

Také jsem sama strávila dva týdny v nemocnici se zánětem dutin, když jsem nastydla na horách. Naši mě jezdili navštěvovat a mamí vždy plakala, že mě tam nechává samotnou, ale já jsem to brala jinak. Každý správný voják musí vydržet i extrémní podmínky, takže každodenní punkce nebo nespočet injekcí s antibiotiky pro mě nebyly žádný problém. Neskolilo mě ani to, že jsem byla tak dlouho sama bez rodičů, voják přece nebrečí, když se mu stýská! Když mě propustili, uvítala mě paní učitelka ve školce se slovy, že jsem opravdu statečná jako voják, když jsem to takhle zvládla. V té době to pro mě byl největší kompliment, tak jsem jí jako výraz vděčnosti zasalutovala.

Díky své klučičí povaze jsem měla spoustu kluků na randění a jako malé dítě jsem byla, co se romantických vztahů týče, pěkně rozlítaná. Ve školce jsem se každý týden milovala s jiným. Neptejte se mě – nevím, kolik jich bylo. Kdo by to taky počítal v době, kdy ani neumí počítat? Většinou to ale bylo jen takové týdenní povyražení a pak následoval rozchod. Jen jsem si tím

vším kompenzovala svoje zlomené srdce, protože moje největší láska mě odmítala. Nejspíš proto, že to byl současně můj nejlepší kamarád a naše přátelství, které mezi sebou máme, nechtěl kazit a chtěl si se mnou i nadále hrát s Bionicles, u čehož by byly city jen na obtíž. Trvalo nám snad celou školku, než jsme si u něj doma na půdě dali první pusy. Adame! To nám to trvalo! Ach, ta dětská láska...

Vlastně asi díky němu jsem chtěla začít hrát fotbal. To víte, on byl ve školce velký kápo a uměl hrát fotbal nejlíp ze všech. A protože jsem mu chtěla být neustále na očích, tak jsem si s kluky na školním hřišti sem tam kopla, abych ho oslnila.

TAKTO JSEM NEJSPÍŠ PŘIŠLA K FOTBALU. ADAME, DĚKUJU, ŽE JSI MĚ NEMILOVAL!

A pak už to šlo rychle. Místo házení s míčem jsem do něj chtěla spíš kopat, možná abych se dostala z neopětované lásky – to už opravdu nevím, spíš jen teoretizuji nad tím, jak jsem se vlastně k tomu čutání dostala. Každopádně mým největším parťákem na kopání se časem nestal nikdo jiný než můj děda, se kterým jsme nezáměrně

devastovali květinové záhony naší babi, když jsme proti sobě měli football battle u nich na dvorku.

Děda byl ve freestylu šampión! Alespoň mi to tak v té době přišlo. Nebylo možné ho obehřát, s míčem kouzlil jako Messi... Což je ale zpětně daleko od pravdy, protože jsem časem zjistila, že neumí ani zeměkouli, která je teď pro každého fotbalistu základ! Třískali jsme to spolu o vrata garáže, učil mě „Panenku“, zpracovávat míč a ukázal mi, co je to placíra, nárt a šajtle. Tímhle mám základ, tak pojďme zkusit trénovat s našimi kluky! A tak mě po několika osobních lekcích vzal na trénink mezi naše mistry z mladších žáků tělovýchovné jednoty Sokol Plasy! Tam, kde teče řeka Střela. Víte, ne? Víťa Lavička je od nás. Už víte? To je jedno. Tak TADY to všechno začalo.

První pravidelné tréninky. První zápasy na pozici útočníka, kdy po mně děda aka náš trenér křičel z lajny, kam mám vůbec běhat a co mám dělat, protože jsem se tam jen zmateně motala. Nebyla jsem úplně nejproduktivnější útočník, a tak mě dali radši do brány, kde mi to šlo o poznání lépe.

DĚDA VE MNĚ VIDĚL POTENCIÁL, A TAK SE MĚ UJAL I JAKO MANAŽER A KOUPIIL MI MOJE PRVNÍ KOPAČKY. ZA CELÝCH 149 KORUN.

Gumáky. Gumáky – kdo nosí gumáky? Já chtěla lesklé modré „najky“, jako měl Baroš! A ne nějaké černé, napůl plátěné a napůl gumové šlupky! Pořádné lesklé kopačky jsem si vydupala chvíli nato, abych nedělala ostudu. I když mi děda nutil „pořádné“ kožené, nejlépe černé adidas, ty které vám vydrží celý život bez jediné trhlinky, já jsem prostě chtěla nablejskaný barevný střevíčky, co vydrží sotva pár měsíců a pak se rozpadnou. Kopačky vždy byly a vždy budou velká věda! Mladí čtálci, kteří to čtete, se mnou nemůžete nesouhlasit.

No dobrý. S kluky to u nás hezky odstartovalo a v době, kdy jsem začala nosit podprsenku, to taky skončilo. Mohlo mi být asi devět, když za mnou děda přišel s novinovým článkem, kde postřehl, že v Plzni má Viktorka dívčí tým a že vyhráli mistrovství republiky. Jeden telefonát – a už jsme vyrazili na první trénink mezi holky. Prošla jsem. Jsem v týmu. Jsem v holčičím týmu Viktorky Plzeň. Hustý! A tímhle začal můj náročný život fotbalistky.

Tréninky párkrát do týdne, takže po škole hned sbalit a vyrazit do Plzně. O víkendech jsme hráli zápasy, a když skončila sezóna, tak to byl jeden turnaj za druhým. Byli jsme opravdu úspěšný tým a vyhrávali jsme, co se dalo. Ligu, místní turnaje nebo městský přebor. Z tohoto období mám nespočet krásných zážitků, díky nimž bylo moje dětství trochu neobyčejné. Od prestižních mezinárodních turnajů přes otřesy mozku po první líbačky. Často jsme jezdili na Sklárnou u Žihle, což je

škola v přírodě. Velký komplex budov, kam jezdily školy na výlety. Pořádaly se tam i diskotéky, na které jsme s holkami po večeři na tajňáka chodily. A jelikož jsme usoudily, že už nám JAKO bylo dvanáct, tak bychom si tam měly najít kluky a poprvé se líbat, že už je čas. Tak jsem si tedy našla. Martina z Mostu. Tančili jsme spolu ploužáka, a jelikož mu bylo už třináct a věděl, jak na to, vzal mě do jídelny, kde nikdo nebyl. Byli jsme úplně sami. Ve tmě. Romantika. A on mě políbil. Pane bože!

MOJE PRVNÍ LÍBAČKA. POPRVÉ MÁM CIZÍ JAZYK V KRKU! TO JE HUSTÝ. TEĎ MI PATŘÍ CELÝ SVĚT.

Slíbil mi, že spolu budeme chodit a že za mnou bude jezdit do Plzně, ale už se mi nikdy neozval. Nevím proč? Jak těžké to je v době, kdy ICQ má úplně každý?!

Je mi dvanáct a jsem několikanásobná mistryně ČR a mám tolik medailí, že už je nemám kam dávat. Moje první fotbalová kapitola už je za mnou, v létě totiž budu přestupovat do starších žaček, což bude něco úplně jiného. Velké hřiště, nové spoluhráčky. Nový trenér.

V té době jsme začali jezdit i na reprezentační srazy s kategorií U15, a odehrála jsem tak i několik mezinárodních zápasů. Taky hustý – jsem v repre!

V národňáku, víte! Díky tomu všemu jsem měla neobyčejné dětství. Musím vám ale říct, že ne vždy to byla sranda...

Už odmala jsem vnímala ten tlak, kdy se od vás očekává, že budete vyhrávat. Možná zbytečně, ale brala jsem si to. Musíte podat dobrý výkon. Vyvarovat se chyb. Hlavně tam vzadu – v bráně. Bývala jsem ve velkém stresu z důležitých zápasů. „Co si o mně kdo pomyslí, když dostanu špatný gól? Budou mě mít spoluhráčky pořád rády, když udělám chybu? Vynadá mi trenér za to, že jsem udělala něco špatně?“ Pak jsem byla někdy nervózní z úplně stejných důvodů i z tréninků. Párkrát jsem dokonce předstírala nemoc, jen abych na trénink nemusela. Nervy jednaly za mě.

Pamatuju si, když jsem kvůli tomu brečela doma na posteli a přišla za mnou máma – myslím, že jsme měly ostřejší debatu, že se chovám divně. Zlobila se na mě, protože jsem začala fotbal flákat. Pamatuju si, jak sedím na té posteli, ubrečená, a říkám jí, že chci skončit. Že už to nezvládám. Nevím, kolik mi mohlo být, možná jedenáct, a ani nevím, co jsme si všechno řekly, ale nezapomenu na její větu, ať se přes to zkusím dostat. Že je dost možné, že mám před sebou velkou kariéru, a byla by škoda s tím skončit. „Baru, nikdy nevíš, kam tě fotbal může dostat...“ Na tohle vzpomínám doteď. Představte si, kdybych s tím sekla... Ani nevíte, jak jsem za tuhle její větu ráda!

1.

**Nikdy nevíš,
co tě kam
dostane.**
